

Onder de leden

Peter Beets

Peter Beets is een pianogigant die wereldwijd bewondering oogst met zijn virtuoze spel. Zijn veelzijdigheid en creativiteit komen tot uitdrukking in de uiteenlopende muzikale projecten die hij onderneemt. Hij was jarenlang de begeleider van Rita Reys en is vaste pianist van the Jazzorchestra of the Concertgebouw. Maar hij maakt ook bewerkingen van klassieke muziek zoals zijn project 'Chopin meets the Blues'. Hij won een Edison (2010), de Prix Martial Solal (1998) en de Pall Mall Export Swing Award (1988) en heeft inmiddels vele cd's op zijn naam staan. Zijn meest recente cd is 'Portrait of Peterson' waarmee hij een muzikale ode brengt aan één van zijn grote voorbeelden: Oscar Peterson. Beets nam de cd op in New York samen met drummer Greg Hutchinson en bassist Reuben Rogers.

In Europa speelt hij veel met zijn eigen trio (in verschillende bezettingen). Maar je ziet hem ook veelvuldig op het podium met zijn broertjes Marius (contrabas) en Alexander (tenor-saxofoon) als Beets Brothers. Eind mei begeleidde hij met zijn broers zangeres Deborah Brown tijdens een korte tournee in Nederland. Het is slechts een greep uit de overvolle agenda van Beets want hij is één van de meest optredende jazzmusici in en buiten Nederland.

Waar ben je momenteel mee bezig?

We hebben net met Deborah Brown een cd gemaakt en van de zomer ga ik met mijn eigen band naar Korea. Daarna ga ik met lokale ritmesecties optreden in Philadelphia, Toronto en New York. Ik speel met mijn New York Trio in The Blue Note en met een sextet in Birdland. Met hen speel ik ook op het Newport Jazzfestival. Deze zomer sta ik twee keer met mijn eigen band in het concertgebouw bij de Robeco zomerconcerten. Ik treed op met mijn trio en Fay Claassen en doe het project 'Opera meets the blues' in een quintet-bezetting.

Tijdens het komende theaterseizoen speel ik o.a. in het programma 'New York Round Midnight, a night at the club' van de stichting JazzNL. Dat is een tournee langs 20 Nederlandse theaters. En eind september vertrek ik naar Nashville voor een optreden met het Nashville Symphony Orchestra. Ik vind het leuk dat ik door die grote orkesten wordt uitgenodigd als solist. Van de week heb ik nog met het symfonieorkest van Boekarest opgetreden.

Wat speel je met die orkesten?

Met het orkest van Nashville

speel ik een compositie waarin ik stukken van Paul McCartney moet interpreteren. In Boekarest was het een tribute aan Django Reinhardt. Ook daar was speciaal een compositie voor geschreven. Het zijn allemaal erg leuke dingen om te doen.

Is het niet lastig om nieuwe muzikale projecten te verzinnen als je zoveel moet reizen?

Ja, dat is niet makkelijk. Op momenten dat je het druk hebt kom je niet aan creatieve processen toe maar ook niet aan acquisitie voor de periodes dat je weer wat minder te doen hebt.

Tijdens periodes dat ik het druk heb moet ik ook nog veel regelen, plannen en mailen voor de periode daarna. Daar word ik wel eens gek van want je moet tegelijkertijd je creativiteit niet verloochenen. Mijn boeker wil nu al weten wat ik in het seizoen 2015-2016 in de theaters ga doen. Als ik één van mijn huidige projecten wil doen, is dat niet nieuw genoeg dus moet ik nu al bedenken wat ik tegen die tijd leuk vind om te doen. Dat moet ik dan nog gaan schrijven. Het is ook moeilijk om je muzikaliteit in het algemeen te ontwikkelen en te vernieuwen als je veel on the road bent. Je zit

bijna nooit achter de piano en bijna alleen maar in hotelkamers, op vliegvelden en in vliegtuigen. Als je in de venue bent moet je soundchecken, eten, optreden en daarna weer naar de volgende plek. Dat is een euvel en de reden waarom veel pianisten stoppen met toeren. Gelukkig heb ik daar een oplossing voor gevonden. Je kunt in je hoofd muziek horen en studeren, een oefening doen in alle 12 toonsoorten. Het gaat om vingerzetting. Je moet de muziek die je in je hoofd hoort vertalen naar bijvoorbeeld toonsoort B en dan visualiseer je je handen en de piano. Dan kun je ook studeren want dat is niet alleen ploeteren achter de vleugel. Composities werk ik maat voor maat uit. Iedere maat van mijn composities moet ultiem zijn; dat is ontzettend veel denkwerk en gaat 24 uur per dag door. Als ik niet componeer heb ik een 'librarian' in mijn hoofd. Als ik een motiefje hoor zoekt de 'librarian' waar dat vandaan komt. Meestal weet ik binnen 10 minuten dat het bijvoorbeeld een strofe uit een solo op een bepaalde plaat van Miles Davis is. Wat ik speel heb ik allemaal geleerd van mijn voorgangers en ik weet precies welk loopje van wie komt. De librarian is de hele dag bezig achter in mijn hoofd net als de componist. In al mijn programma's speel ik de muziek die ik mooi vind en zelf gemaakt heb. Jazz is de ultieme vrijheid. Je kunt er oud mee worden en je wordt er steeds beter in.

foto: Jos Knaepen